

RÜZGÂR

Hacı Ali AYGÜN

Bu virane tahta kulübede tek başıma oturmak ve sadece düşünmek istiyorum. Neyi, niçin veya nasıl? Bilmiyorum. Zaman geçti hem de bayağı geçti. Artık kalkmak, yol almak lazım. Ama kalkmak da istemiyorum. Hele hele oturmak hiç istemiyorum. Saat kaçtı? Kaçta çıkıp, yollara düşmeliyiz? Bilmiyorum. Önümdeki çam ağacını rüzgâr bir beşik gibi bir o yana bir bu yana sallarken beni de hayat sallıyor bir o yana sadece. Diğer yanı yok. Zaten hiç de olmadı.

“Ahmet Bey haydi kalk. Gitmeliyiz. Vakit bayağı geç oldu.” sesiyle tüm düşüncelerinden sıyrıldı.

Ahmet Bey seksen yıllık bedenini bahçedeki sandalyeden zorla kaldırdı ve kendini zor da olsa çevirdi, Münire Hanım’a. Yetmiş beş yıllık bir bedendi, karşısında duran. Münire Hanım’ın kamburlaşmış ve yorgun düşmüş bedenine iyice baktı. Ak saçları içindeki buruşmuş yüzünü sanki ilk defa fark ediyordu. Münire Hanım’ın yüzünde yılların sevgisi ve mutluluğu güneşin bulutların arkasına saklanması gibi kendini bir gösteriyor, bir kayboluyordu. Şimdi yine güneş bulutların arkasındaydı. Belki de bu fırtınanın habercisiydi. Bir havlama sesiyle birden irkildi Ahmet Bey. Mesafenin önemli olmadığı bir uzaklıkta beyaz bir taksinin kulübeye yaklaştığını gördü. Ahmet Bey, donmuş bir vaziyette taksiye baka kaldı. Taksiden çıkanların “Baba, seni götürmeye gelmedik. Biz de burada kalacağız.” demesini bekliyordu. Olur muydu, olurdu. Allah’tan ümit kesilmezdi, ne de olsa. Korna sesiyle, kulübenin önünde bağlı olan iri beyaz köpek daha fazla havlamaya başladı. Ahmet Bey, köpeğe döndü:

“Gebro, sus oğlum.”

“Sustursana şu hayvanı bey, çocuklar çok korkar köpekten, bilirsin.”

“Gebro!” diye bağırdı, Ahmet Bey. Gebro, Ahmet Bey’e baktı ve sustu. Olduğu yerde çamurlaşmış toprağı eşeleyip uzandı ve inlemeye başladı. Ahmet Bey’in dayanacak gücü kalmamıştı artık. İçinden, “Ne olacaksa olsun artık, dayanamıyorum.” dedi.

Zorla çevirdiği bedenini kapıya yöneltti. Karşısında tüm geçmişi, anıları duruyordu. Önce babası sonra çocukları ile kulübenin sağ yanındaki küçük odunlukta ne oyunlar oynamıştı. Odunluk kapının az ilerisindeki kayada dizleri az kan içinde kalmamıştı. Bir bir uçuyordu tüm anılar sanki kendi kendini yok ediyordu. Yıkılmaya yüz tutmuş tahta kulübesine baktı. Sanki tahta kurtları daha bir iştahlı hâle gelmişti. “Bir an önce yiyelim bu kulübeyi.” der gibiydiler. Sadece tahtalar mı yoksa onların üzerine kazanmış anılar da mı yok oluyordu? İyice hiddetlendirdi, bu düşünceler Ahmet Bey’i, “O kapıdan girip bir daha çıkmayacağım. Belki de sonsuza kadar.” dedi kendi kendine. Elleri titreyerek kapının kolunu tuttu. Sıktı, iyice sıktı. Hissetmek istiyordu, belki de son defa... Kulübenin içi küçüktü, hem de çok küçük. Geceleri türkü söylediği, pencere kenarındaki sedire baktı. Döndü renkleri soluklaşmış duvarlara baktı. Gözünden yaşlar çoktan gelmişti. Ama aldırış ettiği yoktu. Kulübenin içinde tüm köşelere tek tek baktı. Küçük soba, tahta masa, kütüklerden sandalye, kendi yaptığı tahta kaşık... Hepsi burada onu bekliyordu. Kendinde bulduğu son güç ile pencere kenarındaki sedire kendini attı. Sadece kendinin duyduğu ve bedeninde hissettiği bir türkü söylemeye başladı. Bu türkü derin bir hüznü barındırıyordu ve yitip gidenleri anıyordu.

Gitti gelmez oldu, ömrüm.

Ne gelen var, ne giden.

Viran oldu, ömrüm.

“Bey, hadi çocuklar dışarıda bizi bekliyor. Oğlanın acele işi varmış zaten. Sen merak etme her şeyi bir bir yerleştirdim ben.”

Ahmet Bey, titreyen elleriyle dizlerinden güç alarak yavaş yavaş yerinden doğruldu. Bir adım attı, çevresine bakındı.

“Allah!” dedi. Başka bir şey demedi.

Ahmet Bey, eşine aldırış etmeden kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Oğlu ve kızına döndü. Bir şey demedi. Orta yaşlarda, saçları omuzlarında kesil-

miş, hafif etli, beyaz tenli ve yüzündeki çilleri belli olan kızı “Baba!” dedi. Gidip babasının boynuna sarılmak istedi. Ama bunu yapacak cesareti kendinde bulamadı. Ellisine merdiven dayamış, iri yarı esmer oğlu ise ağzına aldığı ağaç dalı ile oynuyordu.

“Hadi baba, benim işim var. Biraz çabuk olun, artık.”

Ahmet Bey, tüm söylenenlere kulağını kapamıştı. Süt beyazı tüyleri kirden iyice grileşmiş Gebro’ya baktı. Gebro, Ahmet Bey’in yanına gelmesi ile birlikte arka ayaklarının üstüne oturdu ve havlamaya başladı. Ahmet Bey, başını okşadı ve alnından öptü. “Gebro, buralar sana emanet, tamam mı?” Gebro havladı uzun süre. Ahmet Bey Gebro’nun ipini çözdü. “Hadi dostum, Allah’a emanet ol!” dedi.

Münire Hanım çantasını eline aldı ve diğer eliyle kapıyı sert bir şekilde çekti. Kapı “Tak” diye bir ses çıkardı. Ardından gürültülü kilit sesi. Kapının kilit sesi Ahmet Bey’in beyinde zonkladı. Ahmet Bey anlamıştı, o kapı ile birlikte tüm dünyaya kapılarının kapandığını. Oğlu ise çoktan çalıştırmıştı arabayı. Münire Hanım:

“Kızım aldınız mı tüm çantaları?”

“Aldık anne, merak etme.”

Ahmet Bey ön koltuğa, eşi ve kızı arka koltuğa yerleşti. Araç tüm gücü ile yerinden kalktı ve hızlı bir şekilde yol aldı. Yan aynadan Ahmet Bey’in gözü hep geride bıraktıklarındaydı. Evi, ağaçları, Gebro’yu, geçmişi...

“Artık çok uzakta kaldılar. Tüm yaşadıklarım, anılarım ve hayallerim.” dedi.

Söylediklerini ya kimse duymuyor ya da umursamıyordu. İç çekti, çok çok derinden. Bir süre sessizce ön camdan ağaçları ve uzaktaki dağları seyretti. Arabanın sıcaklığı, kokusu Ahmet Bey’i bunaltmaya başlamıştı. Düğmeye bastı. Bir tıslama sesi ile arabanın camı yarıya kadar aşağı indi. Ilık bir rüzgâr arabanın içini doldurdu. Ferahlamıştı. Dirseğini cama dayadı ve elini dışarı çıkardı. Parmaklarının arasını iyice açtı ve rüzgâr ile oynamaya başladı.

“Baba, camı fazla açma, hasta olursun.” dedi, kızı.

Ahmet Bey bunları duymak istemiyordu. Tüm homurdanmalara kulağını kapadı. Eşine, oğluna, kızına ... tüm dünyaya. Çünkü rüzgârın parmakları arasındaki dansı onu çok etkilemişti. Sanki ilk defa bunu hissediyordu.

Rüzgârı eliyle tutmaya çalışmak güzeldi, hem de çok güzel. Birden bağırdı, Ahmet Bey:

“Sonunda ... rüzgârı, rüzgârı tuttum! Tutuyorum artık!”

Oğlu afalladı. Eşî, kızı şaşkına döndü.

“Ne diyorsun bey?”

“Ne baba?”

“Ne oldu, baba?”

Ahmet Bey, rüzgârı avucunda sıkı sıkı tuttu. Bırakmak istemiyordu. Bırakmaya da niyeti yoktu. Bir süreliğine de olsa rüzgâr artık onundu. Birden çevresindeki tüm renklerin solmaya başladığını hissetti. Çevresindeki sesler, bir gelip bir gidiyordu. Eli de iyice hissizleşmeye başlamıştı artık.

“Rüzgâr, rüzgâr” dedi ve kabahat işlemiş bir çocuk gibi birden sustu ve kızardı.

Tüm bedeni yavaş yavaş kayıp gidiyordu, sonsuzluğa. Gözleri ağır ağır kapandı. Ođlunun ani freni ile birlikte, birden gözleri tekrar açıldı ve sonsuza kadar açılmamak üzere tekrar kapandı.

Geride kalan ise sadece ağaçların arasında yankılanan çığlıklar ve fer-yatlar oldu.

...

